

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÀ DALMAU.

(Continuació.)

Mes aquesta's mogué; y redressant-se quelcóm, mig adormida, cercá ab la seva la boca del espós, y volgué abraçar-lo encara més sobre el seu pit, y palpant per sobre d'ell, aná reseguint ab la ma tremolosa tota la llargaria de aquell braç, encara en contracció, fins a trobar el puny reclós, farreny, plé d'odi...

Instintivament el va comprendre:

—Perqué ho volies fer espós?...

—Es que demá'ns maleirál

—Oh, nol tot ell, per nosaltres será amor... T'ho juro... li encarnarém la nostra ánima.

—Els homes són malvats!

—No'ls temerá per res; ell ne será més, encara!

—Tothóm l'odiarál

—El seu odi, serán els nostres reunits: será un odi invencible.

—Patirà tota la vida!

—El mal que farà el seu goig!

—El món l'aclofará, com a nosaltres!

—May! el món el temerá, ell aclofará al món, encara!

—Nostre recort l'atuirá.

—Nol nostre recort l'alentará pera venjar-nos.

—Venjar-nos.. díus...?

—Sí; no la presents, tu, la venjança? Oh, com jo li vaig donant la meva sanch perquè demá visqué en ell, per renegár, per maleir, per la revenja.

—Farém que visqui, donchs?

—Es el destí. El nostra dia ja s'acosta...

Y els dos esposos s'abraçaren per demunt del fill, per consagrar les seves ires.

VI.

El jorn de l'andemá va ser august.

A les primeres clarors, totes blavoses y indecises, de l'aubada, l'ayre, després de tanta pluja era transparent y pur, seré, magnífich. L'aurora anava destriant les seves gradacions multicolores, y's sentia un imens alé de vida vibrant per demunt de tota la esplanada.

La plenitud del goig s'irradiava de la terra, amarada de feconditat, els arbres corpulents y ufanosos, en mig de les darres fulles de la tardor, grogues y mortes, apuntaven la propera brotada d'una nova germinació mes abundosa: la carretera, mig confosa y velada, s'allargava indefinidament tota silenciosa, tota rígida, y s'oferia al caminant que la cursava per anar en busca del fi promés, del terme desitjat, y era cada nou pas una nova sensació del avençar en bona via; tot era prodigalitat, y eclosió y glória.

Els captayres aparegueren a la porta.

El cor els hi somreya. Y la vista, cansada de esguardar les petjades eternes en la terra ingrata, s'esplayava en el desvall de vida que's respirava arréu, y ficsava atentament les primeres irisacions de la matinada, que començava a resplandir al